

да се учятъ, а ти какво мислишъ, отъ кръчмарлъжъ ли да прокопсаишъ?“ Не било потребно нищо повече отъ тѣзи думи, за заглѣхналото самолюбие на горделивия Георге и той, загорѣлъ отъ желание отъ ново да се учи — единствено средство да не остане по-доленъ отъ връстниците си.

„Какво да се прави и кой пътъ да се избере,“ си помислилъ той; — „кой пътъ е най-кратки, за достигане честъ и слава?“ — Военний, му отговорило, съврѣменното настрoение.

Смѣло и рѣшително пристѣпилъ Георги, за достигане прѣдначертаний си планъ и ето какъ съобщава за това негово начало, зетъ му, Господинъ П:

„Азъ бѣхъ тогава у тѣхъ на квартира. Това мисля да бѣше, въ 1879 год. Той ми се примиоли и азъ почнахъ да го подготвѣмъ по нѣкой прѣдмети. Задавахъ му, напримѣръ, по два листа, а той учеше по петъ. Съ голѣмъ ентузіазмъ и увлечение разказваше наученитѣ си уроци, особено по българската история; драго ми бѣше да го слушамъ като говори, гласътъ му ѣчаше като звонецъ! Ехъ, казвахъ си азъ, добръ за командование гласъ има у това момче!“

Прѣзъ сѣщата 1879 г. по Великъ-день, Ангеловъ, напѣтствуванъ отъ благопожеланията на майка си и учителя си, заминалъ за България, въ София, съ цѣль да постѣпи въ Воен-